An. et vol. XXVIII 15 Iulii 1936 (Ser. II, v. III) - Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Epistula Encyclica, p. 249 - Constitutio Apostolica, p. 264 - Litterae Apostolicae, p. 265 - Epistolae, p. 266.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Rituum:* Decretum introductionis causae Servi Dei Caroli Iosephi Eugenii de Mazenod, p. 270.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Preparatoria e Ordinaria - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze - Necrologio, pp. 275-280.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXXVI

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 80 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 8,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVIII, n. 8 - 15 Iulii 1936)

ACTA PII PP. XI

EPISTULA ENCYCLICA

PAG.

Vigilanti cura. - Venerabilibus Fratribus Foederatarum Americae Civitatum Archiepiscopis, Episcopis aliisque locorum Ordinariis pacem et communionem cum Apostolica Sede habentibus: De cinematographicis spectaculis. - *29 Iunii 1936* 249

CONSTITUTIO APOSTOLICA

Ad potiorem dignitatis. - Praefectura Apostolica «de Gariep» in Vicariatum Apostolicum sub nomine «de Aliwal» evehitur. - *27 Ianuarii 1936* 264

LITTERAE APOSTOLICAE

Allatum ad Nos. - Templum, in urbe Bonaërensi, titulo Nostrae Dominae Bonaërensis dicatum, Basilicae minoris dignitate ac nomine decoratur. - *10 Februarii 1936* 265

EPISTOLAE

I. *Inter clarissima.* - Ad Exc.mum P. D. Paschalem Righetti, Episcopum Savonensem et Naulensem, quarto exeunte saeculo a manifestatione Dominae Nostrae a Misericordia in Sacrario prope Savonensem urbem veneratae. - *16 Iulii 1935* . . . 266

II. *Praeterito iam anno.* - Ad Em.um P. D. Dalmatium tit. S. Eusebii S. R. E. Presb. Cardinalem Minoretti, Archiepiscopum Ianuensem, quem Legatum mittit ad sollemnia saecularia manifestationis Dominae Nostrae a Misericordia in Sanctuario Savonensi celebranda. - *1 Martii 1936* 268

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

Massilien. - Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Caroli Iosephi Eugenii de Mazenod, Episcopi Massilien. et Congregationis Oblatorum Mariae Immaculatae Fundatoris. - *15 Ianuarii 1936* . . . 270

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Preparatoria* e *Ordinaria* 275

II. Segreteria di Stato: *Nomine* e *Onorificenze* 275

III. Necrologio 280

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

PRETIUM ANNUAE SUBNOTATIONIS:

Pro Italia: Lib. 30 — Extra Italiam: L. 50 — Unius fasciculi: L. 3,50

Iam edita volumina:		Roma L.	Italia L.	Estero L.
Annorum 1909-1910 (1)	Pro quolibet volumine	40 —	43 —	52 —
» 1911-1928	» »	25 —	28 —	37 —
» 1929-1935	» »	40 —	43 —	52 —

(1) Volumen II (1910) separatim ab integra collectione venale non prostat.

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"

(*Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722*)

An. et Vol. XXVIII 15 Iulii 1936 (Ser. II, v. III) - Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

EPISTULA ENCYCLICA

VENERABILIBUS FRATRIBUS FOEDERATARUM AMERICAE CIVITATUM ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS: DE CINEMATOGRAPHICIS SPECTACULIS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Vigilanti cura, ut Nostrum deposcit apostolicum officium, laudabilem omnem sacrorum Antistitum totiusque christiani populi operam prosequimur; atque adeo summo cum animi gaudio certiores facti sumus providum illud inceptum salutiferos iam edidisse fructus, atque ad uberiores usque contendere utilitates, quod vos plus duobus abhinc annis eo consilio instituistis peculiarique modo « Legioni a decentia » efficiendum credidistis, ut, sanctissimum veluti certamen, cinematographicae artis pravitatem compesceret.

Id optatam diu Nobis affert opportunitatem, ut satius mentem Nostram hac de re aperiamus, quae ad totius christianae plebis mores religionemque tam arctissime pertineat. At primum, quod Vobis ducibus ac magistris, et christifidelibus adiutricem vobis navitatem suam praestantibus, Legio ista, hoc in apostola-

tus campo, tam sollerter allaboraverit, eo vehementius gratulari vobiscum cupimus, quo sollicitiore animo videbamus hanc eamdem artem eiusdemque generis industriam illuc, quasi « per magnos passus extra viam » evasisse, ut prostarent omnibus, luce expressa, vitia, scelera, delicta.

Altissimi officii Nostri partes duximus, quotiescumque Nobis obversabatur occasio, non modo Episcopos compellare ceterosque e clero, sed omnes etiam, quotquot sunt probi volentesque homines, ut gravissimam huiuscemodi causam intento animo considerarent.

Iam scilicet in Encyclicis Litteris « Divini illius Magistri », idcirco conquesti sumus quod « validissima eiusmodi ad quidvis evulgandum subsidia, quae, si ad sana principia apte regantur, eruditioni magnopere atque educationi prodesse queant, saepe — proh dolor — provehendis vitiorum illecebris sordidisque quaestibus serviunt ». [1] Atque anno MDCCCCXXXIV, mense augusto, cum aliquot, coram admissos, e foederatione illa alloqueremur, cuius est in quibusvis Nationibus ephemerides scriptionesque edere, quae ad cinematographea attineant, horum spectaculorum momentum nostra hac aetate ingravescens indicavimus, eorumque gliscentem vim, cum ad virtutem, tum ad vitia suadenda; ac praeterea animadvertebamus omnino necesse esse cinematographicis scaenis ea praescripta tribuere, quae grande ingenuae artis munus regant ac moderentur, ut christiana, quin immo humana ipsa ad naturalem legem composita, morum ratio iniuria probroque non afficiatur. Iamvero ars quaelibet nobilis in id potissimum nitatur oportet, eoque suapte naturâ spectet, ut debita hominem probitate virtuteque perficiat; atque adeo sit ad moralis disciplinae principia ac praecepta redacta. Exinde vero necessitate consequi monebamus, probantibus equidem lectissimis illis viris, — grata adhuc subit recordatio animum — opus esse prorsus cinematographicos ludos ad rectas normas conformari, ut ad vitae integritatem verique nominis educationem spectatores omnes excitent.

[1] *A. Ap. Sed.*, 1930, vol. XXII, p. 82.

Ac recens quoque, superiore nempe mense aprili, cum grato animo nonnullos coram admisissemus, qui Romam in congressum e variis Nationibus convenerant, ut de cinematographicis scriptionibus vulgo edendis causam agerent, huius negotii momentum gravitatemque iterum proponebamus; itemque, religionis nomine non modo, sed civilis etiam in ordine morum prosperitatis, omnes cordatos homines adhortabamur, ut scriptis prelo excusis omnique ope contenderent, quo cotidie magis id genus spectacula ad sanam institutionem educationemque valerent, non vero ad animarum ruinam earumque interitum.

At tanti ponderis res est, perspectis praesertim civilis nostrorum temporum societatis condicionibus, ut opportunum Nobis videatur eam iterum per has Litteras magisque enucleate edisserere, vobis non solum, Venerabiles Fratres, sed universis etiam catholici orbis Episcopis impertientes praecepta, praesentibus necessitatibus consentanea. Siquidem pernecessarium est ac penitus urget id providere atque efficere, ut quidquid ex Dei munere progrediens aetas in humanas disciplinas ac vel in ipsas technicae industriae artes invexerit, ita divinae gloriae, animarum saluti et Iesu Christi propagando regno reapse inserviat, ut omnes, quemadmodum Ecclesia nos precari iubet, « sic transeamus per bona temporalia, ut non amittamus aeterna ».

Iamvero facile omnibus in comperto est cinematographicam rem quo mirabiliora susceperit incrementa, eo evenisse morum integritati, Religioni ac vel ipsi civilis consortionis probitati perniciosiorem.

Quamobrem ii etiam, qui in Foederatis Americae Civitatibus id genus industriae praesunt, huius rei rationem atque periculum in se recepisse professi sunt, non modo ad singulos quod attineret cives, sed ad universam etiam hominum communitatem. Etenim anno MDCCCCXXX, mense martio, sponte sollemniterque sanxerunt ac polliciti sunt — datis in id scriptis communi consensione subsignatis ac typis editis — se esse in posterum eorum, qui cinematographicos ludos celebraturi essent, honesta-

tem tutaturos. Ac nominatim per eiusmodi acta spoponderunt nullam se unquam esse imaginum seriem exhibituros, quae rectos spectatorum mores demitteret, quaeque vel naturalem humanamque legem detrectaret, vel eiusdem violationem suaderet.

Nihilo secius, quamvis haec laudabili sane consilio statuissent, ii tamen, quorum causa esset, itemque imaginum effectores, vel non posse vel prorsus nolle, ex suscepta ultro obligatione, id exsequi visi sunt. Quamobrem, cum ex paene irrita illorum voluntate vitia ac scelera in cinematographeis exhiberi pergant, probus quisque plerumque prohibetur quominus, honestae oblectationis gratia, hisce spectaculis intersit.

Quibus in gravissimis rerum adiunctis, vos prae primis, Venerabiles Fratres, modis rationibusque studuistis, quibus creditum vobis gregem ab ingruente istiusmodi discrimine tueremini; idque fecistis, cum « Legionem a decentia » sacram veluti aciem instituistis, cuius opera optima quaeque proposita ac principia, ad naturalis christianaeque probitatis normas conformata, excitata tandem revirescerent. Qua in re tantum abfuit ut vobis mens esset huic industriae detrimenta inferre, ut eam potius ab interitu vindicare pro vestra parte eniteremini, in quem dilabi quaevis ludicra pronum esset, quae in artis dehonestamenta depravationesque corruissent.

Suscepta a vobis consilia christifideles, vestris demandati curis, prompto paratoque animo complexi sunt. Ad decies nempe centena milia Foederatarum Americae Civitatum catholici fidem obligationemque, quam « Legio a decentia » proposuerat, in se libenter recipientes, nullam se polliciti sunt cinematographicam spectationem participaturos, quae christianos mores offenderet, rectaque vitae praecepta. Itaque populum apud vos sacrorumque Antistites — quod vehementi cum animi gaudio profiteri libet — tam concordes vidimus hoc in incepto data opera provehendo, ut nunquam alias, hac recentiore aetate, arctius inter se coniunctos eos cernere potuerimus.

Neque solummodo catholicae Ecclesiae filii, sed e Novatoribus etiam et ex Hebraeis lectissimi viri, aliique non pauci

vestra consilia ac proposita exceperunt; vestrisque nisibus idcirco obsecundarunt ut cinematographicae scaenae ad digna ingenuae artis morumque praescripta redigerentur. In praesens autem fateri summo Nobis solacio est, laudabiliter initam contentionem non mediocres iam assecutam esse exitus atque utilitates. Siquidem perlatum Nobis est cinematographicam artem, ob sedulam vigilantiam vestram communisque opinionis vim, non parum iam ad emendatiorem modum processisse. Vitiorum nempe scelerumque imagines non ita crebrius, ut antea, subiectae oculis; prava quaelibet admissa non ita licentius probata, conclamata; neque procaci eadem ratione, falsa ducendae vitae principia mollibus concitatisque iuvenum mentibus exhibita.

Quodsi in nonnullis civium ordinibus in antecessum asseveratum est fore ut, ex sedula eiusdem « Legionis » navitate huius artificii ornamenta ac decora non parum remitterent, res tamen visa est in contrariam evasisse partem.

Siquidem non parum etiam, pro viribus, allaboratum est, ut scaenicae eiusmodi actiones ad nobilissima liberalium artium praecepta conformarentur; atque adeo, ut vel vetera optimorum scriptorum, vel nova humanae mentis opera spectatorum oculis proponerentur, quae haud communi laude eniterent.

At neque ii, qui pecuniam suam in huius industriae inceptis collocaverant, detrimenta hac de causa perpessi sunt, quemadmodum nonnulli, quin consentaneam adderent rationem, praemonuerant; haud paucis enim, qui a cinematographicis ludis, ob inustam per eos rectis moribus iniuriam, abhorruerant, cum facinora luce expressa cernere licuit, quae humanae probitati christianaeque virtuti non detrimentosa viderentur, iterum haec spectacula celebrare sollemne fuit.

Ubi vero vos, Venerabiles Fratres, hoc veluti sacrum certamen instituistis, non defuerunt qui dicerent, susceptos hoc in genere nisus eorumque, qui exspectabantur, exitus, fluxos fore brevique tempore dilapsuros; quatenus, remissa pedetemptim vestra vestrorumque vigilantia, harum imaginum auctoribus

integrum esset, pro suo cuiusque arbitrio, ad pristinas iterum redire agendi rationes. Facile equidem dispicitur cur iidem non honestas, ideoque prohibitas a vobis, scaenicas actiones repetere excupiant, quae ad ignobiles cupidines instimulare queant. Si enim harum pellicularum series, quae hominum gesta praeferant virtuti consentanea, summo artificio effingere multum profecto ingenii, laboris, peritiae ac vel sumptuum interdum expostulat; at facile plerumque est quosdam homines et quorumdam civium classes ad cinematographica arcessere theatra, in quibus id genus spectationes habeantur, quae libidines incendant, pravosque exsuscitent in animis latentes motus.

Quamobrem necesse est ut vigilans eademque sedula omnium opera penitus industriae huius artificibus suadeat, hanc « Legionis a decentia » contentionem non idcirco initium sumpsisse, ut brevi temporis spatio excidat ac neglegatur, sed ut potius — foederatarum Americae Civitatum Episcopis moderatoribus — honesta populi oblectatio, quovis tempore ac quibusvis rationibus habita, pro viribus in tuto ponatur.

Corporis animique oblectamenta, in quae nostra haec aetas varias induxit formas rationesque, iis omnibus, quotquot negotiis vitaeque sollicitudinibus distineantur, necessaria prorsus esse nemo est qui non videat; attamen ad hominis dignitatem eadem sunto et ad morum redacta integritatem; atque adeo eo spectent ut reapse nobiles sensus commoveant atque excitent. Graviter procul dubio populorum magnitudo atque potentia periclitantur, qui per requietis tempora ludicris se dedant, quae decoris, dignitatis honestatisque principia laedant, quaeque ad admissa perpetranda, iuventuti praesertim, occasionem praebeant.

Quibus in ludicris, ut omnibus perspectum est, cinematographea maximi momenti sunt, cum nostra hac aetate ad universas gentes pertineant. Dicere vix attinet cives ad decies centena millia bene multa huiuscemodi spectationes cotidie participare; penes quoslibet populos, sive funditus, sive leviter excultos,

horum theatrorum numerum magis magisque increbrescere; eademque communem iam se relaxandi oblectandique rationem impertire, locupletium non modo, sed cuivis etiam societatis ordini.

Ceterum, aliud nihil in praesens invenire queas, quod tanta efficacitate in multitudines polleat, cum ob ipsam imaginum naturam, quae versatilis lucis motu effinguntur, tum ob ludorum facilitatem, qui vel popularibus conceduntur, tum denique ob rerum adiuncta, quae iisdem ludis comitantur.

Quae quidem efficacitas ex eo profluit, quod per vividas illas species ac formas cinematographica ars loquitur, quae magna cum animi delectatione nulloque negotio eorum quoque sensibus obiiciuntur, qui, ut rudes sunt atque inculti, sive e rerum concretione enitendo ratiocinandoque discedere, sive ex causis earum effectus eruere, vel nolunt, vel saltem nequeunt. Legere etiam ac vel aurem dare alicui dicenti, quamdam postulat intentionem mentisque nisum; quod quidem cinematographica visio, per subsequentes continuato ordine oculisque subiectas imagines, summo cum gaudio removet. Atque efficientia eadem per cinematographea illa adaugetur, in quibus spectationes cum congruentibus vocibus copulantur; ita enim facinora luce expressa expeditius intelleguntur, et scaenica actio, magna utique cum fascinatione, musicis concentibus coniungitur.

Per choreas vero ac per interiectas illas ex arbitrio scaenas, quas « varietates » vocant, perturbati animi motus cupidinesque gliscunt citatioreque gradu increscunt.

Quapropter haec theatra veluti rerum scholae sunt, quae, magis quam meraca ratiocinatio, plerosque homines ad virtutem aeque ac ad pravitatem instimulare possunt. Oportet igitur salutaribus provehendis christianae conscientiae propositis eadem inserviant, atque adeo res omnes ab se detrahant, quae integros corrumpant depraventque mores.

In comperto cuique est quantopere improbae id genus scaenae in spectatorum animos influant; ut cupidinum enim libidinumque laudes efferunt, ita vitiorum occasionem praebent; iu-

venes e recto itinere transversos agunt; ducendae vitae rationem fucata lucis specie proponunt; capessendae perfectionis consilia infuscant atque debilitant; castum denique amorem, matrimonii sanctitatem atque intimas domestici convictus necessitudines restinguunt. Praeiudicatas praeterea falsasque opiniones cum singulis hominibus, tum civium classibus, nationibus variisque gentibus ingenerare queunt.

At contra, eiusmodi ludi si ad optimas normas conformentur, vim possunt in spectatores elicere sane saluberrimam. Non tantummodo siquidem delectant, sed etiam ad nobilissima quaeque erigunt atque excitant: valde utilia praecepta impertiunt: itemque suae cuiusque ceterorumque patriae egregie gesta pulchritudinesque demonstrare possunt; virtutem veritatemque grato speciosoque more ostendere; in Civitatis ordinibus, in Nationibus, variisque stirpibus mutuae cognitionis voluntatisque studia gignere vel saltem promovere; iustitiae quoque causam amplecti; ad virtutem advocare omnes; ac denique ad novam magisque aequam humanae societatis ordinationem temperationemque adiutricem operam conferre.

Quae animadversiones Nostrae magis profecto ex eo sumunt gravitatis, quod cinematoghaphica ars non singulis civibus sed hominum stipationibus quodammodo loquitur; idque per temporum, rerum locorumque condiciones, quae, ut ad pravum, ita ad optimum conflandum animorum ardorem perquam apta videntur: quod quidem ardoris studium in communem illam ac prorsus insanam concitationem evadere potest, quam experiendo novimus.

Imaginum nempe series volubili luce spectatoribus proponuntur, qui in subobscuris theatris assidunt, et quorum mentis facultas spiritualesque vires plerumque languent. Atque id genus theatra longe quaerere non est opus; eadem enim domibus, sacris aedibus ac popularibus litterarum ludis ita contigua sunt, ut vim iam habeant in communem omnium vitam maximam maximunque momentum.

Casus praeterea rerumque vicissitudines, quae per cinema-

tographea effinguntur, ab hominibus sustinentur mulieribusque, dotibus naturâ datis et artificio auctis, omnique ope tam instructis atque exornatis, ut interdum ad corruptelarum blandimenta adulescentes peculiari modo pellicere possint. Huc accessere musici concentus, sumptuosa loca, res procaciter obiectae oculis, omnisque novitatis varietatisque deliramenta. Qua praesertim ex causa horum ludorum fascinatio puerorum iuvenumque animos afficit ac tenet; ita quidem ut hac ipsa aetate, qua honestatis sensus innascitur atque informatur, qua iustitiae probitatisque principia e mentibus evolvuntur, qua denique officiorum notiones emergunt, et optima perfectionis proposita vitam attingunt atque pervadunt, cinematographica ars vim suam exerceat summamque efficacitatem.

At, proh dolor, huiuscemodi efficientia, praesentibus in rerum adiunctis, nimio saepius in detrimentum vertitur. Quamobrem dum tantam recogitamus iuvenum nominatim ac puerorum ruinam, quorum integritas ac castitas hisce in theatris periclitatur, acerrima illa in tenuiorum corruptores Nobis succurrit Iesu Christi sententia: « Qui autem scandalizaverit unum de pusillis istis qui in me credunt, expedit ei ut suspendatur mola asinaria in collo eius et demergatur in profundum maris ». [1]

Pernecesse igitur est, nostris hisce temporibus, advigilare omnique ope allaborare ut id genus spectacula non illecebrarum scholae evadant, sed ut potius ad rectam hominum educationem et ad elatiorem morum dignitatem summopere conferant.

Heic vero animadvertere operae pretium est — quod Nos libentissime facimus — nonnullos ex iis, qui Civitatis gubernacula moderantur, idcirco sollicitudine permoti, quod magnam in hominum mores huius artis impulsionem cernerent, per probos viros ex patribus praesertim matribusque familias selectos, peculiares instituisse coetus, quibus sit res quae hac in causa edantur, inspicere, recognoscere ac dirigere. Ac novimus etiam

[1] Matth., XVIII, 6-7.

eos saepenumero eamdem artem ad suorum cuiusque Nationis optimorum auctorum poëtarumque scripta hisce imaginibus referenda convertere contendisse.

Iamvero, si maxime opportunum est vos, Venerabiles Fratres, vigiles curas cogitationesque in cinematographicam Nationis vestrae industriam conferre, quae tam magna susceperit incrementa, quaeque non mediocri pulsu in ceteras quoque gentes influxerit, at omnibus catholici orbis Episcopis officio est, in communi hac, eademque potentissima, oblectationis institutionisque forma collatis inter se viribus evigilare. Atque ex iniuria ipsa quae probitatis religionisque conscientiae, itemque christianae doctrinae praeceptis inferatur, causam sumere, cur pravos istiusmodi ludos prohibeatis, nihil reliqui facientes, ut omnia pro facultate arceatis, quae decori honestatisque sensus in populo laedere atque restinguere enitantur.

Quod quidem officium non modo Episcopos, sed quoslibet catholicos etiam omnesque cordatos homines tenet, quibus et domestici convictus, et patriae cuiusque suae, et totius humanae consortionis honos atque integritas cordi sit.

In praesens vero, quaenam vigilantiae cura habenda sit, inquiramus atque explanemus.

Causa de cinematographicis pelliculis, quas vocant, efficiendis, ad probos mores quod attinet, funditus omnino feliciterque componeretur, si facultas esset imagines proferre, quae ad christiana fuissent principia conformatae.

Quamobrem numquam eos dilaudare desistemus, qui se huic arti devoverunt, vel in posterum devovebunt, hoc tamen enitentes ut haec scaenica spectacula ad sanam hominum educationem et ad christiana proposita reapse spectent. Id vero non leviter, sed technicorum more accuratisque rationibus faciant, ne incassum vires sumptusque effundant.

At quoniam Nobis perspectum est quot quantaeque occurrant, in re praesertim oeconomica, difficultates, quominus haec incepta ordinatim componantur; ac quandoquidem penitus ne-

cessarium est res omnes hoc in genere edendas ita moderari, ut — ad religionis, morum civilisque societatis rationes quod pertinet — detrimenta eaedem non pariant, idcirco sacri Pastores oportet ad imagines omnes curam convertant, quae undecumque christianae plebi proferantur.

Universos igitur catholici orbis Episcopos, quorum in Nationibus cinematographicae pelliculae effinguntur, ac vos potissimum, Venerabiles Fratres, vehementer adhortamur, ut christifideles illos paterno animo compellatis, qui huius artis industriam quoquo modo participent. Graviter iidem animadvertant et sua ipsorum officia, et eam, qua ut Ecclesiae filii tenentur, obligationem, pro viribus nempe enitendi ut imagines, quas vel ipsimet edant vel edendas adiuvent, saluberrimis principiis sint rectisque normis consentaneae. Haud pauci sane ex catholicis viris numerantur qui exsecutorum, moderatorum, auctorum, actorumve hac in re partes agant; attamen dolendum est non semper eorum operam cum eorum fide eorumque propositis consentire. Quapropter Episcoporum erit eosdem commonere ut sua cuiusque actio proborum hominum conscientiae ac Iesu Christi sectatorum officio omnino respondeat.

Hoc etiam in apostolatus campo, quemadmodum in ceteris omnibus, sacrorum Antistites eos procul dubio optimos experientur laboris socios, qui in Actionis Catholicae agminibus militant; quos Nos contineri non possumus quin per has Litteras iterum atque iterum excitemus ut, hanc etiam in causam, sedulam conferant atque indefatigabilem navitatem suam.

Opportunum equidem est ut identidem sacri Pastores huius artis effectorum in memoriam redigant, sibimetipsis — quemadmodum de ceteris rebus, quae ad ministerium suum pertineant — ita de qualibet etiam honestae oblectationis forma curam esse; cum divino mandato teneantur concrediti sibi populi mores, vel relaxationis tempore, regere atque moderari. Postulat enim sacrum, quo funguntur, munus, ut palam aperteque moneant dehonestamenta ludorum virtutis nervos in ipsis Nationibus elidere. Quamobrem, quod hoc in genere expetunt, non

ad catholicos dumtaxat respicit, sed ad quosvis etiam horum theatrorum spectatores.

At vobis peculiari modo fas est, Venerabiles Fratres, id ab cinematographicae artis auctoribus contendere, quod iidem, ut diximus, in Foederatis Americae Civitatibus, ex suscepta ultro obligatione, polliciti sunt, huius rei rationem atque periculum, ad humanam societatem quod attinet, in se recipientes.

Omnes vero, quotquot ubique terrarum episcopali dignitate aucti sunt, summopere curent, ut iis veluti ante oculos ponant, qui huic industriae dant operam, rem tam pollentem iamque in communem usum invectam perutiliter posse ad elatiorem morum perfectionem cum singulos, tum universam hominum consortionem convertere atque dirigere.

Ecquid enim de malis vitandis solummodo causa agatur? Et cur cinematographea inanes tantum otii horas conterant? At eadem possunt ac debent mirifica efficacitate sua spectatorum animos collustrare, ac reapse ad virtutes omnes compellere.

In praesens vero, argumenti huius gravitate perspecta, opportunum ducimus peculiares aliquas animadversiones edere, huic rei consentaneas. Imprimisque singuli curent animarum Pastores, ut — quemadmodum Foederatarum Americae Civitatum catholici — christifideles sibi crediti quotannis spondeant se numquam cinematographica spectacula participaturos, quae veritatem offendant christianaeque doctrinae instituta. Quae quidem pollicitatio dandaque fides in sacris praesertim aedibus et in litterariis ludis haberi poterit; atque in hanc rem Episcopi adiutricem advocent actuosamque operam, cum patrum matrumque familias, qui peculiari hac in causa obstringuntur officio, tum catholicorum etiam scriptorum, quibus erit huius veluti sacrae contentionis momentum diligenter utiliterque explanare.

Ut autem sollemnis eiusmodi sponsio feliciter effecta detur, omnino necesse est, ut populo penitus in comperto sit quaenam imagines libere omnibus ad spectandum pateant, quasnam vero certis dumtaxat positis cautionibus videre liceat, ac denique

quaenam perniciosae sint, vel reapse pravae. Quod profecto id exposcit, ut peculiaria ordine conficiantur typisque edantur rationaria seu elenchi, in quibus quam saepissime cinematographicae pelliculae distribute, ut diximus, ita proponantur, ut omnium in notitiam venire possint.

In votis equidem est, unum tantummodo pro universis terrarum orbis partibus harum rerum rationarium statuere, quandoquidem omnes eadem in genere morum lege tenentur.

Attamen, cum de scaenicis actionibus agatur, quae ad quaslibet pertinent societatis classes, ad ineruditos nempe doctrinaque excultos, ad populares aeque ac ad primores civitatis, eadem procul dubio ubique gentium haberi sententia non potest. Dissimilia etenim sunt, pro variis regionibus, rerum adiuncta vitaeque rationes; quapropter unum ubique omnibus elenchum impertiri non consentaneum est. At vero, si in quavis Natione distincto, ut diximus, ordine, rationarium exhibeatur, generalis iam, quae requiritur, habeatur norma.

Quam ad rem prorsus necessarium est Episcopos stabile pro tota Natione inspectionis Officium constituere, cuius sit honestas imaginum series promovere, ceteras autem indicato more generatim distribuere, ac denique editum abs se iudicium sacerdotibus et christifidelibus significare. Quod quidem Officium Centralibus, ut aiunt, Catholicae Actionis Consiliis peropportune demandari poterit, quae, ut omnes norunt, a sacrorum Antistitibus pendent. Utcumque hoc pro certo habeatur, hanc scilicet inspectionis operam, ut valida in rectamque formam redacta eveniat, unam pro unaquaque Natione efficiendam esse, ab unoque regimine moderandam.

Attamen, si satis graves causae id reapse postulare videbuntur, sacris Pastoribus, in sua cuiusque Dioecesi, integrum erit per suos ad hoc delectos dioecesanos coetus severiore ea sententia uti, quam peculiaris deposcat illius regionis indoles; cinematographicas videlicet pelliculas vetando, quas generale rationarium idcirco permiserit, quod normas tradere teneatur, quae ad universam Nationem respiciant.

Hoc praeterea Officium theatra id genus, quae vel penes paroeciales aedes, vel in catholicarum sodalitatum domibus habeantur, ita ordinanda curet, ut eadem probatis solummodo imaginibus fruantur. Per idoneam enim horum theatrorum disciplinam ordinationemque, quae in facilem saepenumero huius industriae effectorum clientelam transeant, id etiam vindicari poterit, ut nimirum effectores iidem res proferant, quae propositis nostris omnino respondeant, quaeque non modo scaenicis hisce catholicorum spectationibus, sed ceteris etiam inservire queant.

Haud ignoramus equidem Officii huius constitutionem non mediocres a christifidelibus postulare labores, postulare sumptus. Nihilo secius magnum huius causae momentum, itemque necessitas cum christianae plebis integritatem, tum totius Nationis honestatem tutandi, id impensae atque operae satis superque requirunt. Siquidem ob detrimentosum illud pravae cinematographicae artis ulcus, et scholarum nostrarum, et Catholicae Actionis sodalitatum, et sacri ipsius ministerii vis atque efficacia imminuitur atque periclitatur.

Animadvertendum vero est in Officium idem oportere prorsus ut viri coëant, qui tam sint huius rei industriaeque periti, quam christianae doctrinae praeceptis penitus conformati. Ac praeterea sacerdos ab Episcopis delectus eosdem dirigat ac moderetur.

Mutua etiam necessitudinum notitiarumque commercia, quae inter eiusmodi Nationum Officia peropportune habeantur, hanc inspectionis operam efficientiorem procul dubio magisque concordem reddent; quamquam dissimiles rerum, locorumque condiciones hac in causa diligenter reputandae sunt. Ita enim, omnium catholicorum scriptorum ope, miram sentiendi, iudicandi, agendique unitatem assequi fas erit.

Officia eadem non modo ex experimentis inceptorumque eventibus, in Foederatis Americae Civitatibus habitis, utilitatem opportune percipient, sed ex laboribus etiam, quos in cinematographicae artis campo catholici ceterarum regionum homines susceperint.

Quodsi huius Officii sodales — quamvis optimis consiliis propositisque praestent — pro sua tamen hominum infirmitate, e recto interdum itinere deflexerint, videant sacrorum Antistites, pro sua ipsorum pastorali prudentia, ut, efficaciore quo poterit modo, illapsis erroribus medeantur; utque debitam Officii auctoritatem ac nomen pro viribus tutentur, vel aliquem eidem attribuendo socium ampliore virtute enitentem, vel in locum eorum, qui ad gravissima haec obeunda munera non omnino apti visi fuerint, alios sufficiendo lectissimos viros.

Si igitur catholici orbis Episcopi id in se receperint, ut ad impertitas normas de cinematographicis spectaculis vigilem curam agant — quod Nos, quibus pastorale eorum studium omnino perspectum est, fore non dubitamus — perutilem profecto iidem operam conferre poterunt ad optimos tuendos, relaxationis oblectationisque tempore, sui populi mores. Omnium pro certo cordatorum hominum, catholicorum non modo, sed eorum etiam qui nostram non profitentur fidem, laudes adipiscentur et adiutricem navitatem; idque pro sua cuiusque parte efficient, ut maxima huiuscemodi vis, quae ad universas Nationes pertinet — cinematographica nempe ars — ad nobilissima quaeque provehenda proposita et ad rectioris vitae rationes commendandas convertatur.

Interea vero, ut haec omina ac vota, quae paterno ex animo fundimus, virtutem sumant, divinae gratiae auxilium imploramus; cuius sit auspex Apostolica Benedictio, quam vobis, Venerabiles Fratres, cunctoque clero ac populo, unicuique vestrum demandato, peramanter impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis iunii, in festo Ss. Apostolorum Petri et Pauli, anno MDCCCCXXXVI, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

DE GARIEP

PRAEFECTURA APOSTOLICA « DE GARIEP » IN VICARIATUM APOSTOLICUM SUB NOMINE « DE ALIWAL » EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad potiorem dignitatis gradum iure optimo provehit Apostolica Sedes quamlibet enascentem in infidelium partibus novam Ecclesiam, si catholicum ibi nomen haud parvum incrementum susceperit. Quum itaque Praefectura Apostolica *de Gariep,* in Africa Meridionali, sedulis Evangelii praeconum Congregationis Sacerdotum a S. Corde Iesu curis concredita, innumeris difficultatibus minime obstantibus, laetos postremis hisce annis profectus obtinuerit, dilectus filius illius Congregationis Moderator Generalis enixe a Nobis expostulavit ut illa in Vicariatum Apostolicum elevaretur. Nos autem, de consulto venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositorum, attento etiam venerabilis Fratris Iordani Gijlwijk, Archiepiscopi Euchaïteni, Africae Meridionalis Delegati Apostolici, favorabili voto, omnibus mature perpensis, praefatis praecibus annuendum censuimus. Quare, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de apostolicae potestatis plenitudine quam supra diximus Praefecturam Apostolicam *de Gariep* in Vicariatum Apostolicum tenore praesentium evehimus et constituimus, ipsumque in posterum Vicariatum Apostolicum *de Aliwal* appellari volumus et decernimus. Illum insuper Congregationi Sacerdotum a S. Corde Iesu, cuius sollerti Missionalium zelo tantum, favente Deo, Missio illa hucusque profecit, posthac etiam, ad Sedis Apostolicae tamen beneplacitum, concreditum volumus. Novo proinde huic Vicariatui Apostolico *de Aliwal,* eiusque pro tempore Vicariis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus eorumque Vicarii iure communi fruuntur et gaudent, eosque iugiter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, ut supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuscumque minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut

excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo cuiusvis viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce Nostris Litteris haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam Nostram evectionis, erectionis et constitutionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo sexto, die vigesima septima mensis Ianuarii, Pontificatus Nostri anno quartodecimo.

Fr. TH. PIUS, O. P., Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praef.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Proton. Apostolicorum.*
Ludovicus Kaas, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., Vol. LIV, n. 46. - Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

TEMPLUM, IN URBE BONAËRENSI, TITULO NOSTRAE DOMINAE BONAËRENSIS DICATUM, BASILICAE MINORIS DIGNITATE AC NOMINE DECORATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Allatum ad Nos est Bonaërensi in civitate atque archidioecesi paroeciale templum exstare titulo Beatae Mariae Virginis *Nostrae Dominae Bonaërensis,* quod inter praestantiores urbis eiusdem sacras aedes ob magnificentiam suam atque artis pulcritudinem merito accensendum est. Christifideles vero, non modo e paroecia sed e reliqua etiam civitate, magna frequentia templum ipsum celebrant sacrisque functionibus, quae digne ac sollemniter ibidem peraguntur, summa religione et pietate adstant. Haec animo repetentes, cum sacra haec aedes omnibus condicionibus polleat, quae ad basilicae minoris dignitatem suffragantur, ultro libenterque concedendum censemus votis hodierni Vice-provinciae Nostrae Dominae Bonaërensis ex Ordine Beatae Mariae Virginis de Mercede Redemptionis Captivorum Vicarii, cui templum ipsum paroeciale concreditum est, quique Nos enixis praecibus flagitavit ut aedem eandem ad Basilicae minoris gra-

dum promovere dignaremur. Accedunt amplissima suffragia commendationesque tum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Bonaërensium Archiepiscopi, tum Apostolici Nostri Nuntii in Republica Argentina, tum denique Procuratoris Generalis eiusdem Ordinis. Nos, igitur, audito Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, memoratum templum Ordinis Beatae Mariae Virginis de Mercede, Bonaërensi in civitate, Deiparae Virgini titulo « *Nostrae Dominae Bonaërensis* » dicatum, *Basilicae Minoris* dignitate ac nomine decoramus, omnibus et singulis iuribus privilegiisque adiectis quae de iure competunt. Contrariis non ostantibus quibuslibet. Haec edicimus, largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent, seu pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, actoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die x m. Februarii an. MCMXXXVI, Pontificatus Nostri decimoquarto.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

EPISTOLAE

I

AD EXCM̃UM P. D. PASCHALEM RIGHETTI, EPISCOPUM SAVONENSEM ET NAULENSEM, QUARTO EXEUNTE SAECULO A MANIFESTATIONE DOMINAE NOSTRAE A MISERICORDIA IN SACRARIO PROPE SAVONENSEM URBEM VENERATAE.

PIUS PP. XI

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Inter clarissima delubra, Beatae Mariae Virgini dicata, istud profecto templum refertur, quod prope nobilem urbem Savonensem in honorem Dominae nostrae a Misericordia conditum est, postquam Ipsa, die XVIII Martii anno MDXXXVI, benignissime se Antonio Botta conspiciendam dederat. Huic enim Mariali Sacrario non modo diuturnitas ipsa quattuor saeculorum, quibus tanta populi veneratione est affectum, ma-

gnum attulit nomen decusque, sed peculiaris quoque honor atque gloria ex eo accessit, quod simulacrum Virginis, ibidem religiose excultum, ab ipso Romano Pontifice corona est redimitum. Quod quidem contigit, quum Pius VII fel. rec. Decessor Noster, die X Maii anno MDCCCXV, publicas referre statuit gratias Beatae Virgini, cuius deprecatione Ipse ab impia captivitate, qua potentissimus princeps imperiali diademate insignitus eum detinebat, praeter omnium exspectationem solutus erat. Eventum admodum sane mirabile, quod luculenter confirmat quanta sollicitudine caelestis Mater in publicis gravissimisque calamitatibus, sicut in curis cotidianis, filiis suis praesentissima auxilietur. Hisce praeteritae aetatis memoriis accedunt quotannis egregia fidei ac venerationis testimonia, quae non modo ista dioecesis, sed omnes finitimae eidem Sanctuario proferunt. Illuc enim turmatim fideles peregrinantur, sive ad bona animi vel corporis impetranda, sive ad gratias ob delata sibi beneficia persolvendas; tanta siquidem tamque frequens est gratiarum, quae accipiuntur, copia, ut nemo fere civium Savonensium inveniatur, quin pergrata voluntate filialique amore erga caelestem Matrem suavissime afficiatur; qui sane praeclari animi sensus et gentibus istis maximo sunt honori et easdem excitant ad opera religionis caritatisve provehenda, quae apud ipsum quoque Sacrarium florent vigentque. Quapropter iure meritoque, Venerabilis Frater, clerum fidelesque tuos hortatus es, ut in proximo anno maxima pompa ac religione celebretur tum dies XVIII Martii, quo quartum feliciter saeculum claudetur ex quo Deipara conspiciendam se dedit, tum dies X Maii, quo Virginis simulacro aurea corona per augustas manus imposita est, tum denique dies VIII Septembris, quo frequentes fideles de more vetusto sacrae imaginis pedes deosculari solent. Neque vero parva animi delectatione accepimus, quanto studio quantaque alacritate elaborent omnes ex utroque clero viri ac boni fideles, ii praesertim qui consociationibus Actionis Catholicae adscripti sunt, ut, faventibus ipsis civilibus magistratibus, sollemnia ista quam splendidissime anno proximo peragantur, ita ut non modo in honorem caelestis Reginae evadant, sed egregium quoque animum atque avitam religionem nobilis istius Savonensis civitatis claro in lumine collocent. Ad tradendam praeterea posteris eiusmodi celebrationis memoriam, peropportune susceptum est consilium quaedam peragendi opera, quibus cultui incrementum afferatur; quare nullum est dubium, quin Savonenses cives, quorum fides operibus significari gestit, conlata liberaliter stipe, effecturi sint, ut pia incepta ad felicem exitum perducantur. Id vero maiore etiam laetitia audivimus, per sacras Missiones precesque piaculares fidelium animos ad saecularia sollemnia pa-

ratum iri, ita ut cuncti probi fideles, praeclarum caelesti Matri honorem tributuri, gratiam amicitiamque eius Filii, Redemptoris nostri, sibi concilient, aut maiorem coniunctioremque assequantur. Qua quidem ratione periucundum illud denuo comprobabitur, cuique aditum ad Iesum patentissimum expeditissimumque iter per Mariam plane praeberi. Haec quidem omnia tam grata tamque accepta Nobis exstitere ac tantam de futura celebratione spem attulere, ut in animo iam habeamus eidem per Nostram participationem cumulum addere et Legatum Nostrum renuntiare quendam S. R. E. Cardinalem, qui nomine et auctoritate Nostra sollemnioribus sacris praesit, quae in diem XVIII Martii proximi anni apparantur. Hoc autem eo libentius facturi sumus, quod post longum temporis intervallum gratam usque memoriam servamus diei illius, quo Sanctuarium Ipsi invisimus. Ita profecto Nobis placet et tibi, Venerabilis Frater, novum existimationis signum et cunctae Dioecesi peculiaris benevolentiae testimonium declarare. Interea impensis votis Deum efflagitamus, ut caelesti ipsa Matre deprecante, studia ac sollertiam pastoralem tuam laboresque eorum, qui te adiuvant, gratia sua prosequatur, ut uberes salutis fructus ex proxima celebritate a christiano populo percipiantur. Quorum quidem caelestium donorum nuntia et conciliatrix praecipuaeque dilectionis Nostrae testis esto Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, et clero fidelibusque utriusque Dioecesis, iis praesertim, qui apparandis saecularibus sacris operam suam navabunt, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XVI mensis Iulii, in Commemoratione Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, anno MDCCCCXXXV, Pontificatus Nostri quarto decimo.

PIUS PP. XI

II

AD EM̃UM P. D. DALMATIUM TIT. S. EUSEBII S. R. E. PRESB. CARDINALEM MINORETTI, ARCHIEPISCOPUM IANUENSEM, QUEM LEGATUM MITTIT AD SOLLEMNIA SAECULARIA MANIFESTATIONIS DOMINAE NOSTRAE A MISERICORDIA IN SANCTUARIO SAVONENSI CELEBRANDA.

PIUS PP. XI

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Praeterito iam anno, Litteris Nostris *Inter clarissima delubra* ad egregium Savonensem Naulensemque Episcopum datis, die XVI mensis Iulii, probos Christi fideles paterne cohortati sumus, ut pia sacrorum admini-

strorum vota prosequentes, quater saecularia sollemnia in honorem Dominae nostrae a Misericordia summo pietatis studio atque omni alacritate, vertente hoc anno, celebrentur. Nunc vero peculiari animi delectatione Ipsi audivimus fidelem populum Savonensem, pro sua erga Deiparam observantia ac veneratione, sedula opera ac piacularibus supplicationibus fervida Pastoris clerique optata atque incepta persolvisse, in eoque iam iamque esse, ut publicas erga caelestem Matrem obsequii amorisque significationes sacra pompa apparatuumque splendore faciat. Quam ob rem Nos, qui ad augendam Marialem celebritatem Nostram participationem memoratis Litteris libenter polliciti sumus, te, Dilecte Fili Noster, qui in nobilissima urbe ista, Liguriae capite, metropolitanam Sedem honorifice tenes, atque, in amplissimum Senatum Nostrum cooptatus, principis dignitate ac magnificentia enites, Legatum Nostrum eligimus ac renuntiamus, ut, Nostram ipsam gerens personam, sacris ritibus caerimoniisque praesideas, quae duodevicesimo die huius mensis, quarto scilicet exeunte saeculo, ex quo beatissima misericordiae Mater Antonio Botta conspiciendam se obtulit, Savonae fauste sollemniterque peragentur. Pro certo autem habemus temet, pro flagranti tua erga potentissimam Virginem caritate, proque studiosa, qua teneris, in Savonenses cives benevolentia, perhonorificum munus iucunda obiturum voluntate, atque omnes, qui sollemnibus proximis interfuerint, uberrimam salutarium fructuum copiam ex Deiparae liberalitate percepturos. Quo vero celebratio ista christiano populo gratior utiliorque evadat, tibi ultro, Dilecte Fili Noster, facultatem concedimus, ut faustitatis die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus Nostro nomine Nostraque auctoritate benedicas, plenam iisdem admissorum veniam proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Felicissimi interea huius missionis exitus auspex esto ac praenuntia Apostolicae Benedictio, quam tibi, Dilecte Fili Noster, sollerti Episcopo Savonensi et Naulensi, utrique vestrum clero populoque tradito, iisque praesertim, qui de sollemnibus apparandis egregie meriti sunt vel merebuntur, effusa in Domino caritate impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die I m. Martii, an. MDCCCXXXVI, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

MASSILIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI CAROLI IOSEPHI EUGENII DE MAZENOD, EPISCOPI MASSILIEN. ET CONGREGATIONIS OBLATORUM MARIAE IMMACULATAE FUNDATORIS.

SUPER DUBIO

An signanda sit Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Obstupescite caeli... et portae eius desolamini vehementer. Duo enim mala fecit populus meus: Me dereliquerunt fontem aquae vivae et foderunt sibi cisternas, cisternas quae continere non valent aquas... Confregisti iugum meum, rupisti vincula mea, et dixisti: Non serviam (Ier., II, 12, 13, 20).

Vehementibus his Prophetae verbis graphice nationum desolatio describitur, quae, Deo derelicto, in vanitates abeuntes, omne genus errorum amplectuntur, atque ad extremum usque depravationis deveniunt. Duo praesertim errores saeculis XVII et XVIII per nobilem Gallorum gentem insidiose serpebant: Iansenismus et Gallicanismus. Prior de divina bonitate male sentiens, Deum, qui caritas est, sacrilega doctrina impetebat, pronam ad atheismum sternens viam; alter vero potestatem a Christo Ecclesiae datam politicae potestati subiiciens, divinam eius auctoritatem ad nihilum redigebat. *Rupisti vincula mea, et dixisti: Non serviam.* Encyclopedistarum denique placita, horum errorum consectariis falsae scientiae fuco illitis, totius societatis non religiosae tantum, sed et civilis fundamenta subverterunt. Horribilia, quae exeunte XVIII et XIX saeculo ineunte, in Gallia praesertim, evenere: interneciones, perturbationes, ruinae, quae nobilem hanc nationem, teste historia oppressere, eiusdem Prophetae verba confirmant: *Malum et amarum est reliquisse te Dominum Deum tuum, et non esse timorem mei apud te, dicit Dominus Deus exercituum* (Ib., II, 19).

Quibus tantis malis remedium afferre volens misericors Deus, ex ipso generosi Gallici populi sinu, pro eius salute non paucos suscitavit, qui sive per se, sive quoque per spirituales filios, doctrina veram fidem assererent, caritate vero divinam bonitatem verbo et exemplo monstrarent. Insignis vir, de cuius ineunda Beatificationis causa modo agitur, divinae huius misericordiae documentum extat.

Carolus Iosephus Eugenius de Mazenod, nobili genere ex Carolo Antonio et Maria Rosa Eugenia de Ioannis a. D. 1782 Aquis Sextiis die 1 Augusti natus, sequenti die regenerationis sacramentum accepit. Piorum parentum cura ad omnem pietatem educatus, caritatis erga pauperes mirifica puerulus exempla dedit. Non solum enim panem et pecuniam, sed et proprium obsonium largiebatur, immo et suas vestes cum eorum detritis vestibus commutavit. Angelica puritas ex ore, ex corporis habitu, ex gestu prodibat; a mendacio abhorrens, si in aliquam puerulus culpam incidisset, hanc aperte fateri non dubitabat.

Egregiae huic indoli et ad pietatem proclivi fortem firmumque animum natura addidit, quem ipse, ab omni excessu cohibitum ad magna pro Dei gloria facinora exantlanda per totam vitam adhibuit. Iam tum animarum zelum persentiens, coram famulis sacras caeremonias imitari, nec non e suggestu concionari in deliciis habuit.

Gallica seditione exorta, Eugenii pater, vitandae persecutionis causa, Niceam ad Varum clanculo se contulit, quo Eugenius a. 1791 a patruo fuit deductus. Paulo post in nobilium epheborum collegio Taurinensi, intercepta litteraria studia prosequutus, primas tulit. A. 1792 feria V in Coena Domini ad sacram synaxim primitus fuit admissus, atque duos post menses Confirmationis sacramento roboratus. Anno 1794 Venetias familia de Mazenod se contulit, qua in urbe Eugenius, opera praesertim Sacerdotis Bartholomaei Zinelli, maiores seu in litteris seu in pietate progressiones fecit, atque se ad sacerdotium a Deo vocari praesentire coepit. Tribus annis post cum suis Neapolim se contulit, deinde Panormum, ubique mira relinquens virtutum exempla. A. 1802 in patriam reversus, dum patrimonialia bona, quae superfuerant, administrabat, operibus caritatis omne genus et religionis studiis se devovit. Ecclesiasticae vocationis certior factus, in S. Sulpitii Parisiense Seminarium a. 1808 ingressus est, in quo sub sapienti moderamine Sacerdotis Pouget-Duclaux, qui sanctitatis fama fruebatur, ad Sacerdotium fuit comparatus, quo, die 21 Decembris mensis a. 1811, fuit auctus.

Inter plures insignes viros, qui in eodem Seminario id temporis pietati studiisque vacabant, commemorare iuvat Carolum de Forbin-Janson, futurum Nanceyensem Episcopum nec non Pii Operis a San-

cta Infantia fundatorem, quod millenis millibus infantium paradisi ianuam aperuit, quocum sancta amicitia Eugenius se devinxit.

Aquas Sextias reversus, magno cum animarum emolumento totum se divini verbi praedicationi, aliisque sacerdotalibus ministeriis, in carceribus praesertim, se dedidit. Nec, grassante pestifero morbo, ab incepto destitit, quo fere ad mortem correptus, eam oppetere, quasi caritatis martyr, optabat.

Spirituales populorum necessitates probe perpendens, ad missionalium virorum Congregationem condendam animum intendit; cui cum sa. me. Sacerdote Henrico Francisco a Paula Tempier tribusque aliis sociis die 25 Ianuarii mensis a. 1816 initium dedit, emissis cum eodem Sacerdote tribus religiosis votis die 11 Aprilis, *feria V in Coena Domini,* anni eiusdem.

Ingentium fructuum, quos in sacris expeditionibus ipse cum sodalibus referebat, fama extra dioecesim disseminata, nova Societas maiora incrementa cepit. Quare constitutiones conscripsit, iuxta quas sodales tria vota: Obedientiae, castitatis et perseverantiae anno 1818 nuncuparunt. Paupertatis votum post tres annos additum fuit. Anno 1825 Societas nomen assumpsit: *Oblatorum S. Caroli.* Leo XII fel. rec. Sodalitatem a. 1826 approbavit, mutato nomine in: *Oblatorum Mariae Immaculatae.*

Interim patruus Eugenii, Fortunatus de Mazenod, Episcopus Massiliensis, eum Vicarium Generalem creavit, novamque Congregationem veluti in suam tutelam recepit. Anno 1832 Gregorius XVI eum elegit Episcopum titularem Icosiensem et Auxiliarem Massiliensis Episcopi, cui, anno 1837 sedem abdicanti, successit.

Episcopus Massiliensis factus, opus, quod iam antea uti Vicarius Generalis inchoaverat, maiori alacritate est prosecutus; totamque Dioecesim ad christianam vitam revocavit. Incredibile dictu est quanta in tam ampla Dioecesi regenda per aliud viginti quatuor annorum spatium gesserit, quantos pro Ecclesiae iuribus, animarumque sibi creditarum salute labores exantlaverit, quanta sit passus; sed *pro nomine Iesu,* sicut Apostoli, *contumeliam pati* gaudebat. Pro gloria enim Salvatoris durissima luctamina contra Iansenistarum, Gallicanorumque errores sustinuit. Doctrinam enim S. Alfonsi de Ligorio contra rigoristas, primus in Galliam invexit: doctrinam de Immaculata B. M. V. Conceptione deque Romani Pontificis praerogativis, infallibilitate praesertim, iam tum strenue docuit, a suis subditis teneri ac doceri iussit, eamque veluti pretiosam hereditatem Suae Congregationi legavit.

Licet vigilantissima cura amplissimam Dioecesim administraret, non

minori Congregationem Oblatorum moderatus est, mirantibus omnibus virum, tot tantisque curis intentum, utramque provinciam pari diligentia, tot per annos, senescente iam aetate, cumulate gubernantem. Ut infantes mature ad Sacram Eucharistiam accederent curavit; catholicam, quam nunc dicimus, actionem iam ab a. 1848 promovit: ut fideles sacris exercitationibus in aliquo recessu incumberent fovit; pauperibus liberaliter subvenit, pauperrimus ipse factus; ut rectae clericorum educationi consuleret, Oblatis Mariae Immaculatae episcopale Seminarium regendum concredidit; divinum cultum quam maxime promovit. Probe itaque de Servo Dei accommodari posse videntur quae de Simone, Oniae filio, Spiritus Sanctus edixit (Eccli., 50): *Sacerdos magnus, qui suffulsit domum:... curavit gentem suam et liberavit eam a perditione... quasi sol refulgens, sic ille effulsit in templo Dei.*

Sub eius sapienti prudentique regimine Oblatorum Congregatio per orbem diffusa ingentes animarum fructus collegit. Eo autem mortuo, amplius incrementum accepit; et modo seu in gelidis polaribus borealis Americae regionibus, seu in torridis Asiae et Africae, missionales viri, quos Christi amor perurget, legiferi patris generosos ausus aemulantes, christianam fidem impigre dilatare contendunt.

Iam tantum virum iustitiae corona manebat.

Die 21 Maii a. D. 1861, morientium sacramentis refectus, et Apostolica Pii IX benedictione recreatus, dum qui aderant antiphonam *Salve regina* recitabant, ad verba *O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria,* oculis ad caelum elevatis, animam exhalavit.

Sanctitatis fama, qua vivens gavisus est, post mortem non deferbuit. Pius IX s. m., accepta mortis notitia, scripsit de eo: *Doluimus et Nos vehementer eiusdem Antistitis obitum, qui eximia religione, pietate ac sacerdotali zelo praestans, singulari Nos et hanc Petri Cathedram fide, amore et observantia prosequi summopere gloriabatur.* Attamen variis de causis processuum constructio ad annum 1926-29 dilata fuit. Confecti sunt itaque processus Massiliae, princeps, rogatoriales autem in Curiis Aquen., Avenionen., Burdigalen. et Parisien.

Die 22 Maii 1935 S. R. C., scriptis perpensis, decrevit: *Nihil obstare quominus ad ulteriora procedi queat.* Interim biscentae decem et novem litterae Postulatoriae Beatissimo Patri fuere porrectae, quarum 20 a Cardinalibus, 175 ab Archiepiscopis et Episcopis totius orbis, item a nonnullis Abbatibus, Generalibus Ordinum Moderatoribus, a Capitulo Cathedrali Massiliensi, a Studiorum Universitatibus Lugdunen., Andegaven., Insulen. et Washingtonien., etc.

Omnibus itaque ad iuris normam comparatis, instante R. P. Fer-

dinando Thiry, Generali Postulatore Congregationis Oblatorum M. I., in Ordinario S. R. C. coetu, die 14 Ianuarii mensis huius anni habito, Emus ac Rmus D. Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Ostien. et Albanen., Causae Ponens seu Relator, dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur.* Et Emi ac Rmi PP. Cardinales sacris tuendis ritibus praepositi, audita Cardinalis Ponentis relatione, auditisque Officialium Praelatorum suffragiis scripto datis, et audito voce quoque R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, omnibus perpensis, respondere censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem si Ssmo placuerit.*

Subsignata autem die, Ssmo D. N. facta relatione a subscripto Cardinali Praefecto, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis rescriptum ratum habens, propria manu Commissionem Introductionis Causae Servi Dei Caroli Iosephi Eugenii de Mazenod signare dignata est.

Datum Romae, die 15 Ianuarii a. D. 1936.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 30 Giugno 1936, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi, hanno discusso sull'eroicità delle virtù del Ven. Servo di Dio Carlo Giacinto di S. Maria, sacerdote professo dell'Ordine degli Agostiniani Scalzi.

Martedì, 7 Luglio 1936, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *ordinaria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali hanno discusso:

1) Sulla introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Fratel Muciano Maria, dell'Istituto dei Fratelli delle Scuole Cristiane.

2) Approvazione dell'Ufficio e messa della Beata Giovanna Elisabetta Bichier Des Ages, Confondatrice dell'Istituto delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea.

3) Revisione degli scritti: *a*) della Serva di Dio Benigna Consolata Ferrero, dell'Ordine della Visitazione di Maria Santissima; *b*) del Servo di Dio Adolfo Petit, sacerdote professo della Compagnia di Gesù; *c*) della Serva di Dio Francesca Salesia Aviat, Fondatrice delle Oblate di S. Francesco di Sales; *d*) del Servo di Dio Pietro Friedhofer, secolare; *e*) della Serva di Dio Caterina Tekakwitha, Vergine indiana.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

30 Giugno 1936. Gli Emi e Revmi Signori Cardinali Luigi Maglione, Giovanni Mercati e Eugenio Tisserant, *Membri della Pontificia Commissione per la Redazione del Codice di Diritto Canonico Orientale.*

» » » Il Revmo Monsig. Mariano Rampolla del Tindaro, *Sotto-Segretario della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

30 Giugno 1936. L'Illmo e Revmo Monsig. Francesco Roberti, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

4 Luglio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Francesco Marmaggi, *Membro della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

Con Brevi apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

11 Maggio 1936. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo La Puma, *Protettore della Congregazione dei Missionari Operai, volgarmente detta « Aumôniers du Travail »*, di cui la Casa Madre si trova nel Belgio.

22 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Eugenio Pacelli, *Protettore della Congregazione delle Suore dei Santi Nomi di Gesù e di Maria*, di cui la Casa Madre si trova nell'archidiocesi di Montréal.

26 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo La Puma, *Protettore della Piccola Missione per i sordomuti*, di cui la Casa Madre trovasi a Bologna.

28 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo La Puma, *Protettore della Congregazione delle Suore Ancelle della S. Infanzia di Gesù*, di cui la Casa Madre si trova a Oberzell (diocesi di Würzburg).

1 Giugno » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo La Puma, *Protettore dell'Istituto dei Padri Giuseppini*, di cui la Casa Madre trovasi a Velm (diocesi di Liegi).

3 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Domenico Mariani, *Protettore dell'Istituto delle Suore della Provvidenza e della Immacolata Concezione di Champion* (diocesi di Namur).

5 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Francesco Roberti, *Prelato Uditore della Sacra Romana Rota.*

8 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Camillo Caccia Dominioni, *Protettore dell'Istituto delle Suore della Sacra Famiglia di Bordeaux.*

17 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo La Puma, *Protettore dell'Istituto delle Suore di Carità di Namur.*

Assistenti al Soglio Pontificio:

13 Maggio 1936. S. E. Revma Monsig. Giuseppe Maria Tissier, Vescovo di Châlons.
» » » S. E. Revma Monsig. Giovanni Arturo Chollet, Arcivescovo di Cambrai.
» » » S. E. Revma Monsig. Giuseppe Patrizio Lynch, Vescovo di Dallas.
» » » S. E. Revma Monsig. Floriano Demange, Vescovo tit. di Adraso, Vicario Apostolico di Tai-Kou.

Protonotario Apostolico de numero participantium:

23 Aprile 1936. Monsig. Francesco Annibale Ferretti.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

23 Maggio 1936. Monsig. Antonio Rozier, della diocesi di Langres.

Prelati Domestici di S. S.:

25 Febbraio 1936. Monsig. Stefano Coté, della diocesi di Sault-Ste-Marie.
» » » Monsig. Alfonso M. Tomaselli, della medesima diocesi.
21 Marzo » Monsig. Gaetano Scolaro, della diocesi di Patti.
5 Maggio » Monsig. Gerolamo Chirouter, della diocesi di Lilla.
8 » » Monsig. Luigi Cavazza, della archidiocesi di Gaeta.
9 » » Monsig. Giovanni Conio, della diocesi di Ventimiglia.
» » » Monsig. Benedetto Arrigo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pietro Lupi, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Felice Voglino, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pier Carlo Landucci (Roma).
18 » » Monsig. Emerico Csepregi, della diocesi di Csanád.
» » » Monsig. Alessandro Raskó, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Hoss, della diocesi di Veszprimia.
20 » » Monsig. Francesco Nicoletti, dell'archidiocesi di Palermo.
23 » » Monsig. Francesco Nicola Giacomo Hendrihx, della diocesi di Bois-le Duc.
» » » Monsig. Paolo Francesco Saverio Guise, della diocesi di Nancy e Toul.
25 » » Monsig. Martino M. Varley, dell'archidiocesi di Cincinnati.
» » » Monsig. Alberto A. Burke, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luigi J. Biskupski, della diocesi di Peoria.
» » » Monsig. Rocco Schettino, della diocesi di Castellamare di Stabia.
1 Giugno » Monsig. Domenico Frola, della diocesi di Ivrea.

3 Giugno 1936. Monsig. Giovanni Litschauer, della diocesi di S. Ippolito.
10 » » Monsig. Gualtiero Francesco Traynor, della diocesi di Liverpool.
17 » » Monsig. Medardo Bélzile, della diocesi di S. Germano di Rimouski.
20 » » Monsig. Armando Chaussé, della diocesi di S. Giovanni di Quebec.
23 » » Monsig. Giulio Chiavoni, della diocesi di Civitavecchia.
» » » Monsig. Giuseppe Caprio, dell'archidiocesi di Benevento.
24 » » Monsig. Giovanni Nepomuceno Manfredo Leite, dall'archidiocesi di S. Paolo del Brasile.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda con placca dell'Ordine Piano:

4 Aprile 1936. Al sig. ing. Pasquale Franco, della diocesi di Lecce.

La Commenda dell'Ordine Piano:

26 Maggio 1936. Al sig. comm. Luigi Perticucci De Giudici, della diocesi di Arezzo.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

28 Giugno 1936. A S. E. il sig. prof. Giuseppe Bottai, Governatore di Roma.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

28 Maggio 1936. Al sig. comm. Pietro Toni (Italia).

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 Maggio 1936. Al sig. Giuseppe Delloye, dell'archidiocesi di Cambrai.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

19 Marzo 1936. Al sig. Federico Morassutti, della diocesi di Padova.
3 Giugno » Al N. U. sig. Alessandro Jordanow (Roma).
6 » » Al sig. prof. Giovanni Villata, dell'archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

16 Marzo 1936. Al sig. Bernardo Blavignac, della diocesi di Agen.
25 » » Al sig. Guglielmo Atkinson, dell'archidiocesi di Westminster.

11 Maggio 1936. Al sig. Prospero Rodet, dell'archidiocesi di Lione.
13 » » Al sig. Achille del Re (Roma).
» » » Al sig. Guglielmo Arts, dell'archidiocesi di Malines.
19 » » Al sig. Giuseppe Rhodius-Deby, del Vicariato Apostolico di Léopoldville.
» » » Al sig. Andrea Staub, del medesimo Vicariato.
» » » Al sig. Lorenzo Cavanagh, dell'archidiocesi di New York.
» » » Al sig. Giuseppe Trong, del Vicariato Apostolico di Haiphong.
26 » » Al sig. rag. Augusto Girod (Roma).
30 » » Al sig. Giacomo Boutry-Chardon, dell'archidiocesi di Cambrai.
30 » » Al sig. Enrico Legrand, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Felice Cambier, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Narciso Lefebvre, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Renato Fagniez, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giacomo Froissart, della medesima archidiocesi.
5 Giugno » Al sig. Stefano Martino Middelhoff, della diocesi di Haarlem.
» » » Al sig. Giovanni De' Rossi (Roma).
6 » » Al sig. Mario Roli, dell'archidiocesi di Milano.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

23 Maggio 1936. Al sig. ing. cav. di gran croce Leone Castelli dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. ing. architetto comm. Giuseppe Momo (Roma).
1 Giugno » A S. E. il sig. Vittorio Andrea Belaunde, Ministro del Perù in Svizzera.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

1 Maggio 1936. Al sig. Guglielmo Van Noten, dell'archidiocesi di Malines.
26 » » Al sig. Marchese avv. Enrico de Maillardoz (Roma).
» » » Al sig. dott. Enrico Giuliani (Roma).
» » » Al sig. cav. Pio Morra (Roma).
13 Giugno » Al sig. Nullo Borini, della diocesi di Forlì.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

26 Marzo 1936. Al sig. Macedonio Negri, della diocesi di Reggio Emilia.
28 Aprile » Al sig. Giovanni Huebmer, dell'archidiocesi di Vienna.
20 Maggio » Al sig. Colomanno Droppa, della diocesi di Veszprimia.
» » » Al sig. Nguyen-Van-Yen, del Vicariato Apostolico di Saigon.

5 Giugno 1936. Al sig. Giuseppe Endrico Uberto van Groenendael, della diocesi di Ruremonda.
13 » » Al sig. Giuseppe Fuzzi, della diocesi di Forlì.
15 » » Al sig. Giovanni Novelli, della diocesi di Alessandria.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

3 Gennaio 1936. Monsig. Antonio Gomes Vieira, della diocesi di Taubaté.
16 » » Monsig. Girolamo Gollo, della diocesi di Campinas.
» » » Monsig. Umberto Manzini, della medesima diocesi.
16 Aprile » Monsig. Antonio Zompi, della diocesi di Pontecorvo.
» » » Monsig. Leone Medeiros Leite dell'archidiocesi di Bello Horizonte.
4 Giugno » Monsig. Giacomo Zanini, della diocesi di Brescia.
11 » » Monsig. Pietro Sigismondi, della diocesi di Bergamo.
» » » Monsig. Giuseppe Zappalà, della diocesi di Patti.
» » » Monsig. Tommaso Damiani, della diocesi di Sezze.
20 » » Monsig. Giovanni Unzalu, della diocesi di Vittoria.
» » » Monsig. Giovanni Schönhöffer, della diocesi di Spira.
» » » Monsig. Francesco Saverio Parenti, dell'archidiocesi di Benevento.
21 » » Monsig. Giulio Posch, dell'archidiocesi di Trento.
» » » Monsig. Domenico Paganucci, dell'archidiocesi di Lucca.
25 » » Monsig. José Mª da Rocha, dell'archidiocesi di Braga.

Cameriere d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

21 Giugno 1936. Monsig. Giuseppe Galbiati, dell'archidiocesi di Genova.

NECROLOGIO

17 Giugno 1936. Monsig. Pietro Muñagorri y Obineta, Vescovo tit. di Pitionte.
6 Luglio » Monsig. Pacifico Tiziano Micheloni, Vescovo tit. di Lete.
10 » » Monsig. Ludovico Cattaneo, Vescovo di Ascoli Piceno.

ANNUARIO PONTIFICIO

1936

CITTÀ DEL VATICANO

Ritratto di S. S. Pio XI, pp. 1264.
Legatura in tela, titolo in oro.

La serie dei Romani Pontefici — La Gerarchia Cattolica: Pontefice regnante - Collegio dei Cardinali - Patriarcati - Arcivescovati e Vescovati residenziali - Arcivescovati e Vescovati titolari - Abbazie e Prelature Nullius - *Amministrazioni Apostoliche* ad nutum Sanctae Sedis - *Prelati di rito orientale con giurisdizione ordinaria - Vicariati Apostolici - Prefetture Apostoliche - Missioni - Custodia di Terra Santa - Religiosi — La Curia Romana: Sacre Congregazioni - Tribunali - Uffici — Rappresentanze della Santa Sede - Corpo diplomatico presso la Santa Sede - Commissioni permanenti - La Cappella Pontificia - La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Stato della Città del Vaticano - Ordini equestri.*

APPENDICE.

Vicariato di Roma — Vicariato della Città del Vaticano — Istituti di studi superiori — Accademie Pontificie — Istituti Eccles. di educazione e di istruzione — Seminari — Collegi Ecclesiastici — Collegi di Religiosi — Ospizi — Dati statistici — Distribuzione geografica delle Sedi residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. — Elenco alfabetico dei nomi de curia *— Indice delle Protettorie — Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia — Dignitari defunti — Indice alfabetico dei nomi delle persone — Indice delle materie — Indice schematico del volume — Correzioni ed aggiunte — Principali variazioni occorse durante la stampa.*

In Roma L. 30 — In Italia L. 33 — Estero L. 38 —

Recentissime pubblicazioni:

BIBLIA SACRA

iuxta latinam Vulgatam versionem ad codicum fidem, iussu Pii Pp. XI, cura et studio Monachorum Abbatiae Pontificiae Sancti Hieronymi in Urbe, O. S. B., edita

TOMUS III – LIBROS NUMERORUM ET DEUTERONOMII

recensuerunt † Rmus Abbas Henricus Quentin et Monachi S. Hieronymi

Volumen in-8°, pp. constans XII-529, charta manufacta. Pretium voluminis non religati (conplectens pretium vecturae), L. 200.

Il volume si vende rilegato ai prezzi seguenti:

a) Dorso ed angoli in pelle nera, titolo in oro, L. 220.

b) Dorso di pergamena, con dorature, angoli di pergamena, tela, titolo in oro, rilegatura romana, L. 225.

c) Legatura in tutta pergamena, dorso dorato e titolo in oro, L. 255.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
APRUTIUM – MOLISIUM. Le Decime dei secoli XIII-XIV, a cura di Pietro Sella, con carta topografica delle diocesi. In-8°, pagg. XII-448	120 —	123 —	130 —
— La sola carta delle diocesi	40 —	41,50	43 —
Studi e documenti per la storia del Palazzo Apostolico Vaticano pubblicati da Francesco Ehrle † e da Hermann Egger – Volume II. **DER VATICANISCHE PALAST IN SEINER ENTWICKLUNG BIS ZUR MITTE DES XV. JAHRHUNDERTS.** In-4°, 1935, pp. 147 e 5 tavole di cm. 36×26	40 —	42 —	47 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„
(*Libreria Vaticana – Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722*)

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
UFFICIO E MESSA approvati della S. Congregazione dei Riti con decreto del 23 marzo 1936 pubblicati negli *Acta Apostolicae Sedis* il 30 aprile, fascicolo N. 5:			
OFFICIUM IN FESTO SANCTI IOANNIS BOSCO, CONF. (Die 31 Ianuarii). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 8, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,50	0,60	0,70
MISSA IN FESTO SANCTI IOANNIS BOSCO, CONF. (Die 31 Ianuarii). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,40	0,50	0,70

LIBRI LITURGICI graeci ritus byzantini cura S. C. de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis editi.

ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ Euchologium magnum, ad tramitem editionis Benedictinae anni 1754 excussum, complectens Liturgicum (Ordo sacerdotalis Vesperarum, Matutini et Laudum, necnon tres Liturgiae eucharisticae SS. Iohannis Chrysostomi, Basilii Magni et Praesanctificatorum), ritus Sacramentorum et Sacramentalium, Epistolas et Evangelia praecipuorum Festorum immobilium et Communis Sanctorum. — 8° maiori, pp. IV-484-104, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1873	40 —	43 —	49 —
ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ Euchologium parvum, ex Euchologio maiori excerptum, complectens Liturgiam S. Iohannis Chrysostomi, Epistolas et Evangelia praecipuorum Festorum immobilium et Communis Sanctorum, Ordines Baptismi, Matrimonii, Unctionis sacramentalis infirmorum et Paenitentiae. — 8° maiori, pp. 56-125, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1872	15 —	16 —	17 —
ΤΡΙΩΔΙΟΝ Triodium, ad tramitem editionis Bononiensis anni 1724 excussum, complectens Officia Magnae Quadragesimae. — 8° maiori, pp. 830, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1879	60 —	63 —	69 —
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ Pentecostarium, complectens Officia a Pascha usque ad primam Dominicam post Pentecosten sive Omnium Sanctorum. — 8° maiori, pp. 480, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1884	35 —	38 —	43 —
ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ Psalterium, in XX Cathismatibus distributum. — 8° maiori, pp. 129, charta manu facta, charactere nigro tantum. Romae 1873 . .	10 —	11 —	13 —
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ Paracletice, complectens Officia Hebdomadum extra Triodium et Pentecostarium. — 8° maiori, pp. 750, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1885	60 —	63 —	70 —
ΜΗΝΑΙΑ Menaea totius anni, sive Officia Sanctorum et Festorum immobilium. — 8° maiori, charta manu facta charactere rubro et nigro.			
Vol. I (September et October). pp. 578. Romae 1888	40 —	43 —	49 —
Vol. II (November et December). pp. 740. Romae 1889.	50 —	53 —	62 —
Vol. III (Ianuarius et Februarius). pp. 701. Romae 1896	50 —	53 —	62 —
Vol. IV (Martius et Aprilis). pp. 419. Romae 1898.	30 —	33 —	38 —
Vol. V (Maius et Iunius). pp. 413. Romae 1899	30 —	33 —	38 —
Vol. VI (Iulius et Augustus). pp. 560. Romae 1901	40 —	43 —	49 —
Omnia sex volumina simul:	200 —	210 —	260 —
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Evangelium iuxta decursum anni distributum. — Folio, charta manu facta, charactere rubro et nigro. pp. 220-50. Romae 1880	40 —	43 —	51 —
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Apostolus, sive Acta et Epistolae SS. Apostolorum per decursum anni distributum. — 8° maiori, charta manu facta, charactere rubro et nigro. pp. 336. Romae 1881	25 —	27 —	32 —
ΟΚΤΩΗΧΟΣ Octoechus ex Paracletice excerptus, complectens Officia Dominicarum per anni circulum iuxta octo tonos distributa. — 8° maiori, charta manu facta, charactere nigro tantum. pp. 151. Romae 1866	10 —	11 —	13 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"
(Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/o postale N. 1-16722)